

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v senátě složené z předsedy senátu JUDr. Iva Krýsy, Ph.D., a přísedících Aleny Kosové a Miroslavy Lorencové ve věci

žalobkyně: N[redacted] V[redacted] narozena [redacted]
bytem [redacted]
zastoupena advokátkou Mgr. Lenkou Šrámkovou
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice

proti
žalované: **GASTRO KLÍNOVEC s.r.o.**, IČO: 24316709
sídlem Belgická 681/5, Praha 2
zastoupena advokátkou Mgr. Radkou Seidlovou
sídlem Krčská 981/20, Praha 4

o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, rozsudkem pro uznání,

takto:

- I. Určuje se, že výpověď z pracovního poměru ze dne 26.2.2022 daná žalovanou žalobkyni dne 7.3.2022 je neplatná.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 20 566,24 Kč k rukám zástupkyně žalobkyně, Mgr. Lenky Šrámkové, advokátky, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Ve smyslu § 157 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) je obsahem odůvodnění tohoto rozsudku pouze údaj o předmětu řízení a důvody, pro které soud rozhodl rozsudkem pro uznání.
2. Žalobkyně se žalobou ze dne 1.5.2022 domáhala určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 26.2.2022 dané žalovanou žalobkyni dne 7.3.2022 podle § 52 písm. g) zákoníku práce „... pro opakované porušení pracovní kázně ...“. Žalobkyně uvedla, že pro žalovanou pracovala jako obsluha občerstvovacích zařízení na základě pracovní smlouvy ze dne [REDAKCE] na dobu neurčitou. Dne 7.3.2020 obdržela žalobkyně od žalované výpověď z pracovního poměru založeného shora uvedenou pracovní smlouvou. Tato výpověď byla dle žalobkyně neplatná, protože žalované jako zaměstnavateli doručila oznámení o tom, že trvá na tom, aby byla i nadále zaměstnávána.
3. Žalovaná ve vyjádření ze dne 20.6.2022 k žalobě uvedla, že žalobu neuznává ani z části. Učinila nesporným, že dne [REDAKCE] uzavřela s žalobkyní pracovní smlouvu na dobu neurčitou se sjednaným dnem nástupu do práce [REDAKCE] a na sjednaný druh práce – obsluha občerstvovacích zařízení. Místem výkonu práce byla všechna pracoviště žalované na území ČR. Během trvání pracovního poměru se žalobkyně několikrát dopustila porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k práci vykonávané žalobkyní zvláště hrubým způsobem, a to tím způsobem, že se bez omluvy nedostavila k výkonu práce. Dne 26.2.2022 večer poslala žalobkyně žalované SMS zprávu s fotkou pozitivního antigenního testu a informací, že v pondělí 28.2.2022 se nechá kontrolně testovat PCR testem. Od té doby ale žalobkyně žalovanou už nekontaktovala, žádný výsledek PCR testu nesdělila a ani žalované nepředala žádné potvrzení o vzniku dočasné pracovní neschopnosti. Žalobkyně poté přišla do práce bez jakékoli předchozí komunikace se žalovanou až v pondělí 7.3.2022. Žalobkyně tedy absentovala při výkonu práce bez jakékoli omluvy 8 pracovních dní. Tímto jednáním tedy žalobkyně jako zaměstnanec zcela jednoznačně porušila povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jí vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Ze strany žalobkyně došlo k naplnění výpovědního důvodu dle ustanovení § 52 písm. g) ve spojení s ustanovením § 55 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“). Z uvedeného důvodu proto zaslala žalovaná žalobkyni výpověď z pracovního poměru, na základě které žalovaná s žalobkyní zrušila pracovní poměr z důvodu uvedeného v ustanovení § 52 písm. g) zákoníku práce, tj. z důvodu osmidenní neomluvené absence. Dne 14.3.2022 zaslala žalobkyně žalované prostřednictvím své právní zástupkyně dopis, v němž prohlásila, že s ukončením pracovního poměru nesouhlasí a považuje jej za neplatné, a má v úmyslu se určení neplatnosti okamžitého zrušení dovolat v soudním řízení a trvá na tom, aby ji žalovaná dále zaměstnávala. Žalovaná z tohoto dopisu nabyla dojmu, že má žalobkyně enormní zájem na dalším trvání pracovního poměru a její absence byla pouze excesem, kterého žalobkyně lituje. Proto žalovaná dne 16.3.2022 zaslala prostřednictvím datové schránky právní zástupkyni žalobkyně sdělení, že akceptuje námitku neplatnosti výpovědi a žalobkyni očekává v práci v pátek 18.3.2022 v 8:00 na provozovně [REDAKCE]. Žalobkyně se ale do práce opět nedostavila, přestala brát žalované telefon, neodpovídala na SMS. Žalobkyně se poté od 18.3.2022 doposud už do práce nedostavila. Žalované proto nezbylo nic jiného, než s žalobkyní rozvázat pracovní poměr, tentokrát podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce z důvodu porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobkyní vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Pracovní poměr sjednaný mezi žalobkyní a žalovanou tak skončil dnem, kdy bylo okamžité zrušení pracovního poměru doručeno žalobkyni. Právní zástupkyně žalobkyně zaslala žalované opět dopis ze dne 26.4.2022. Žalobkyně opětovně sdělila, že s rozvázáním pracovního poměru nesouhlasí, okamžité zrušení považuje za neplatné a určení neplatnosti okamžitého zrušení se hodlá dovolat v soudním řízení. Žalobkyně také opětovně sdělila, že trvá na tom, aby byla dále u žalované zaměstnávána. Na tento dopis žalobkyně reagovala žalovaná dopisem, v němž mimo jiné konstatovala, že žalobkyně bez omluvy nenastoupila k výkonu práce ani později, dodnes o sobě nepodařila žádnou zprávu, nepředložila

doklad o vzniku dočasné pracovní neschopnosti, nebere telefon, neodpovídá na SMS. Zásilku obsahující předmětné rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením si na adrese svého pobytu nevyzvedla, a tudíž jí byla vhozena do schránky. Žalovaná současně sdělila, že v kontextu se všemi výše uvedenými skutečnostmi považuje opakovaně deklarovaný nesouhlas žalobkyně s rozvázáním pracovního poměru nejen za nevěrohodný, ale také neopodstatněný. Žalovaná zároveň žalobkyni sdělila, že dne 29.4.2022 jí zaslala doporučenou poštou všechny listiny, které je zaměstnanec oprávněn obdržet v souvislosti s ukončením pracovněprávního poměru a dne 3.5.2022 zaslala žalobkyni dosud nevyplacenou mzdu v částce 1 910 Kč. Žalobkyně dodnes žalovanou žádným způsobem nekontaktovala, nezaslala žádné vysvětlení své absence, žádné potvrzení pracovní neschopnosti. Až dne 26.5.2022 obdržela žalovaná jednak žalobu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a dne 27.5.2022 žalobu o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Dle žalované není zřejmé, čeho chce žalobkyně v rámci tohoto soudního řízení dosáhnout. Pokud by žalobkyně měla zájem na trvání pracovního poměru, dostala k tomu od žalované několik příležitostí, kterých zcela jednoznačně nevyužila a opakovaně se dopustila porušení pracovních předpisů zvláště hrubým způsobem. Za dané situace tedy žalovaná nemohla jednat jinak než pracovní vztah ukončit, a to i vzhledem k nulové komunikaci ze strany žalobkyně od března 2022 až doposud. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

4. Soud o podané žalobě rozhodl při nařízeném jednání. Soud jednání nařídil, neboť žalovaná sice uvedla, že námitku neplatnosti výpovědi vznesenou žalobkyní před podáním žaloby akceptovala, současně však trvala na zamítnutí žaloby. Nebylo tak jasné, zda žalovaná žalobou uplatněný nárok uznává či nikoli. Soud při tomto jednání účastníky seznámil s relevantní judikaturou Nejvyššího soudu k otázce neplatnosti výpovědi, zejména se závěrem, že rozvázání pracovního poměru výpovědí nebo jiným zákonem stanoveným způsobem je neplatné (a nemá tak žádné právní účinky) jen tehdy, jestliže byla jeho neplatnost určena pravomocným soudním rozhodnutím vydaným v řízení podle ustanovení § 72 zákoníku práce (srov. například právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19.3.1997, sp. zn. 2 Cdon 475/96, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 9/1997, pod pořadovým číslem 75). Nebyla-li neplatnost právního úkonu o rozvázání pracovního poměru určena pravomocným rozhodnutím soudu, je třeba vycházet z toho, že pracovní poměr účastníků byl rozvázán platně, i kdyby objektivně šlo o neplatné rozvázání pracovního poměru (srov. například rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 1968, sp. zn. 6 Cz 5/68, uveřejněný pod č. 40 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1969, a již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 2 Cdon 475/96). V souzeném případě žalovaná nedala žalobkyni před podáním žaloby dostatečně zřetelně najevo ani to, zda uznává, že je výpověď neplatná, či jí tím současně bere zpět. K odvolání výpovědi by však bylo třeba alespoň konkludentního souhlasu žalobkyně například tím, že by se dostavila na výzvu žalované k výkonu práce. K tomu však nedošlo. Za nastalé situace, kdy nelze dovést, že byla žalobkyni daná výpověď žalovanou účinně odvolána, nezbývalo žalobkyni, než se její neplatnosti domáhat u soudu. Akceptace námítky neplatnosti výpovědi žalovanou nezpůsobí, že se na podanou výpověď hledí jako na neplatnou. Proto také nelze po žalobkyni požadovat, aby za situace, která mezi účastníky nastala, a to i s ohledem na to, že po dání výpovědi a akceptaci její neplatnosti žalovaná rozvázala se žalobkyní pracovní poměr okamžitým zrušením, brala žalobu zpět (srov. závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 2.10.2007 sp. zn. 21 Cdo 2584/2006, uveřejněného pod č. 44 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2008).
5. Při jednání dne 7.10.2022 pak žalovaná uznala, že výpověď ze dne 26.2.2022 daná žalobkyni je neplatná.
6. Podle § 153a odst. 1 věty první o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání.

7. Jelikož žalovaná výslovně uznala, že výpověď ze dne 26.2.2022 je neplatná, byl soud povinen podle tohoto uznání vydat rozsudek pro uznání podle § 153a odst. 1 o.s.ř. tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku (§ 153a odst. 4 o.s.ř.). Soud věc právně posoudil podle § 69 odst. 1 věty první zákoníku práce, podle něhož dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu a podle § 72 zákoníku práce, podle něhož neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním. Lhůta 2 měsíců byla zachována, když výpověď byla předána žalobkyni dne 7.3.2022, přičemž v ní bylo uvedeno, že pracovní poměr skončí jejím doručením. Žaloba byla podána dne 1.5.2022.
8. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř., tak že žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení, neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch, přičemž v tomto případě nebyla povinna žalované zasílat předžalobní výzvu ve smyslu § 142a o.s.ř., neboť se po ní nedomáhala žádného plnění, ale obrátila se na soud s návrhem na určení neplatnosti výpovědi. Jinak než v soudním řízení nelze určení neplatnosti výpovědi dosáhnout. Soud zvážil i výhrady žalované, která požadovala, aby náhrada nákladů řízení byla přiznána jí. Soud vyšel z § 143 o.s.ř., podle něhož žalovaný, který neměl úspěch ve věci, má právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci, jestliže svým chováním nezavdal příčinu k podání návrhu na zahájení řízení. Žalovaná však příčinu k podání žaloby zavdala již tím, že dala žalobkyni neplatnou výpověď. Nic na tom již nemohlo změnit, že žalovaná dodatečně námitku její neplatnosti vznesenou žalobkyní akceptovala. Ani skutečnost, že se žalobkyně k výkonu práce již nedostavila, nemohla odstranit počáteční příčinu podání žaloby o neplatnost dané výpovědi. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaná zavdala příčinu k podání žaloby a je proto povinna uhradit žalobkyni náklady řízení s tím spojené. Náklady řízení žalobkyně zahrnují zaplacený soudní poplatek 2 000 Kč a náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), spočívající v odměně advokáta podle za 5 úkonů právní služby [za oznámení žalované o trvání žalobkyně na dalším zaměstnávání ze dne 14.3.2022, převzetí věci a přípravu zastoupení, podání žaloby, poradu s klientem dne 6.11.2022 a účast při jednání dne 7.11.2022, § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g) AT] z tarifní hodnoty 35 000 Kč ve výši á 2 500 Kč [§ 9 odst. 3 písm. a) AT], 5 x režijní paušál ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu á 300 Kč za tytéž úkony právní služby, cestovné k soudnímu jednání v poloviční výši (zástupkyně žalobkyně cestovala na dvě soudní jednání u zdejšího soudu) na trase [redacted] – Francouzská 808/19, Praha 2 a zpět dne 7.11.2022 učiněné osobním automobilem Mercedes [redacted] registrační značky [redacted] s kombinovanou spotřebou 5,7 l/100km, palivem NM, podle vyhlášky č. 511/2021 Sb., ve znění vyhlášky č. 116/2022 Sb., při ceně paliva 47,1 Kč/l a náhradě za použití vozidla 4,7 Kč/km při délce cesty k jednání soudu (tam i zpět) 257 km, 948,93 Kč (1 897,86/2), a dále polovina náhrady za promeškaný čas podle § 14 advokátního tarifu ve výši 400 Kč (800/2) za 4 půlhodiny po 100 Kč, celkem tedy 15 344 Kč po zaokrouhlení na celé Kč nahoru (12 500 + 1 500 + 943,93 + 400), to vše zvýšené o náhradu za 21% DPH ve výši 3 222,24 Kč na základě dokladu o registraci advokátky žalobkyně coby plátce této daně, náklady právního zastoupení tedy v celkové výši 18 566,24 Kč (15 344 + 3 222,24). Náhrada za poradu z klientem dne 13.3.2022 nenáleží, neboť trvala přesně jednu hodinu, přičemž je podle AT třeba, aby trvala více než jednu hodinu. I kdyby však tato porada trvala více než jednu hodinu, soud by náhradu za její konání žalobkyni nepřiznal pro neúčelnost, stejně jako za poradu s klientem dne 29.4.2022, která svou délkou jednu hodinu přesáhla. První porada s klientem před podáním žaloby ze dne 1.5.2022, resp. před oznámení o trvání na dalším zaměstnávání je již zahrnuta v úkonu právní služby za převzetí a přípravu zastoupení, další procesní úkon v řízení v návaznosti na provedené porady

žalobkyně, resp. její zástupkyně nečinila. Soud tak shledal účelnou toliko poradu dne 6.11.2022, po níž následovalo soudní jednání dne 7.11.2022. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 20 566,24 Kč (18 566,24 + 2 000) k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 odst. 1 o.s.ř., výrok II).

9. Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř., neboť za řízení nevyšly najevo okolnosti případu nebo důvody na straně účastníků pro stanovení lhůty jiné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Odvolání proti výroku I. lze podat jen z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně, rozhodnutí vydal ve věci vyloučený soudce, soud byl nesprávně obsazen. Odvolacím důvodem jsou též skutečnosti a důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Odvolání proti výroku II. lze podat bez uvedených omezení.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, má oprávněný právo domáhat se splnění uložené povinnosti návrhem na výkon rozhodnutí nebo exekucí návrhem.

Praha, 7. listopadu 2022

JUDr. Ivo Krýsa, Ph.D., v.r.
předseda senátu